

Hol van a mosolyod, Marilyn?

Az egri Gárdonyi Géza Színház új évadának első nagyszínpadi bemutatója Willy Russel Vértestvérek című musicalje volt Szegvári Menyhért rendezésében.

Heves Megyei Hírlap - 2007.11.05.

Marilyn, a te mosolyodban mindig ott bujkált a kétség, a hitetlenség, az elkerülhetetlen sors előérzete, mely kódoltan kísérté életedet az árvaháztól a sikerek legmagasabb csúcsaira, s végül a halálba. Tudtál-e mosolyogni belülről igazán, vagy csak arcodra száradt az a vidámnak tűnő, férfiszíveket elandalító, izgató tekintet, mely végül semmivé foszlott?

Ez a kérdés kíséri végig, egyfajta párhuzam gyanánt azt a művet, mely most az egri színpadon fut. Manapság, amikor a musicaleknek igazi dömpingjét éljük, már föl sem tűnik, hogy egy-egy ilyen zenés darab szinte semmiről sem szól. Nincs, vagy csak laza szálon lötyögő történet az, ami összeköti a dalokat. Így igazi felüdülés, ha olyannal találkozik a néző, mely ettől eltér, s végre igazi, drámai erejű, jól megírt mű a musical alapanyaga. Hát még, ha a hozzá írt dalok is jók és szerves részei a dramaturgiának. Ilyen kellemes meglepetéssel szolgál Willy Russel Vértestvérek című musicalje. Ez lehetett az, ami Szegvári Menyhért rendezőt arra sarkallta, hogy egri színpadra állítsa ezt a művet, mely nem csupán könnyed szórakozást ígér, de igazi színházi és zenei élménnyel gazdagítja mindazokat, akik jegyet váltanak az előadásra. Mert Russel - aki nem csak a drámát, de a zenét és a dalszövegeket is maga írta - igazi zseni. Nem véletlen, hogy a Vértestvérek és más darabjai is fényes West End-karriert futottak be. Tud valamit, amit kevesen a musicalek világában. Mégpedig azt, hogy szólhatnak bármilyen jól a zenék, lehetnek bármilyen fülbemászóak a dallamok, mit sem érnek, ha nincs mögöttük igazi történet, igazi jellemek, igazi emberi konfliktusok, ha nincs benne olyan aktuális kórkép, mint például az eladósodás, a hitelből-hitelbe menekülés réme.

Nos, színpadra állítani ezt a művet éppen ezért nem tartozik a legkönnyebb feladatok közé. Fel kell, hogy sorakozzon mögé egy olyan színészi gárda, mely nem csak énekelni tud, de igazi drámát, igazi egyéniségeket is képes megjeleníteni a színpadon. Egerben pedig van ilyen, zenés darabokon és prózai remekeken edződött társulat, melynek tagjaiból bátran össze lehet állítani egy ütős csapatot. Sőt, van olyan zenekar is, mely már bizonyította különböző zenés előadások során, hogy szinte bármilyen stílusú színpadi műben képesek az élő zene varázsát produkálni. Mert egy-egy ilyen mű igazán akkor hatásos, ha nem "konzerv" muzsika kíséri a dalokat, hanem az együtt él, lélegzik a produkcióval, a színészekkel.

A remek alapanyag, a kimagasló alakítások, a sodró lendületű táncok, a kifogástalan zenei kíséret azonban még kevés lenne ahhoz, hogy igazán jó előadás születhessen. Ám ha mindezen erényeket kemény kézzel egy mederben tartják, emlékezetes produkció születhet. Még akkor is, ha a színpadképen igencsak látszik, mennyire lapos a teátrumi pénztárca manapság. Talán éppen ez az eszköztelenség az, mely még inkább elemeli a művet a mindennapos musical-előadások szintjéről, s mintegy kényszeríti az alkotókat, játszókat, hogy jelenlétükkel kitöltsék a teret.

A történet, az alapszituáció is izgalmas: egy szegény takarítóasszony ki tudja hányadik terhességéből egy fiú ikerpár születik, amelynek egyikét eladja egy gyermektelen gazdag házaspárnak. S a két, egy vérből való fiú két egészen különböző úton indul neki az életnek. Hogyan, mivé cseperednek, mit jelent a vér s mit a környezet az egyéniség fejlődésében, mekkora a felelőssége annak az anyának, aki mégoly szorult helyzetében is, de képes megválni magzatától? Ezek a fő és alapvető kérdései a darabnak, mely igazi drámává nő, amint a két fiút mégiscsak egyfelé sodorja az élet, s bár mit sem tudnak arról, hogy ikertestvérek volnának, mégis olyan barátság szövődik köztük, mely vértestvérré avatja őket. Természetesen útjaik szét kell, hogy váljanak, de csak

azért, hogy felnőtt fejjel ismét egymásba fussanak. S ezek az egymás mellé simuló, mégis egymást keresztező utak szükségszerűen vezetnek a tragédiába.

Szegvári ehhez a nehéz feladathoz biztos kézzel találta meg azokat a színészeket a társulatban, akik hitelesek lesznek a Willy Russel által megírt komplikált szerepekben, melyek közül ember legyen a talpán, aki megmondja melyik az igazi főszerep. Jó ötlet, hogy Szívós Győzöt a narrátor, illetve több kisebb szerepben hívja színre a rendező, mert Szívós képes arra, hogy vállal vigye az egész előadást, s a fontos dramaturgiai pontokon igazán háttorzongató élménnyel gazdagítsa a nézőt. Nádasy Erika választása a gyermekét eladó asszony szerepére egyértelmű, ugyan itt néha úgy érezzük, a színésznő kicsit adós a valódi jellem ábrázolásával. Sokkal inkább kacsint ki mögüle Edith Piaf, mint a dalaiban vissza-visszatérő Marilyn Monroe. Nincs olyan mélyen, mint kéne, nem érezhető mindig az a szegénységből eredő kétségbeesés, mely tetteire magyarázatot adhatna. Dimanopulu Afrodité a gazdag, gyermektelen asszony bőrében nagyon pontos és izgalmas alakítást nyújt.

A legnehezebb és legfontosabb szerep a két fiúé. A szegény sorban rekedt Mickeyt Nagy András, míg a gazdag családba került Eddy Mészáros Máté játssza remekül. Pedig feladatuk roppant nehéz, ugyanis a gyermekkortól a felnőttkorig kell eljátszaniuk a két fiú életét. S gyereket felnőttként színpadra vinni anélkül, hogy nevetséges legyen, talán az, ami leginkább színészt próbáló feladat. Ám a két színész pompásan birkózik meg ezzel. Kedves és ellenállhatatlan humorral válnak gyerekké, kamasszá s végül felnőtté is. A néző nem gyereket játszó felnőttet, hanem igazi gyerekeket lát bennük.

Ugyanez áll a Lindát - lánybarátjukat, akibe később szerelmesek lesznek mindketten - játszó Mészáros Sárára vagy Rácz Jánosra, aki Mickey rosszleletű bátyját alakítja. Természetesen mindez köszönhető annak a biztos kezű, ötletekkel teli rendezésnek, mely Szegvári legjobb korszakait idézi. Azt a fajta színpadra állítást, mely igyekszik tovább- és továbbgondolni az alapművet, s nem fölcicomázni akarja azt, hanem a legmélyére ásni, hogy minden olyan rezdülést meg tudjon mutatni, mely rezonálhat a színészekben és a nézőkben egyaránt. Ez ugyanis az a fajta "egy húron pendülés", mely a színház örök varázsának záloga. Marilyn pedig ott mosolyog minden előadáson a színpad mögött, és ez a keserű, már mindenben túlról érkező félmosoly ott lebeg a színházzagú levegőben. S a közönség ezt a furcsa, megmagyarázhatatlan, halálon túli mosolyt viszi haza, amikor kilép a kapun a hűvös őszi estébe. Az egymás mellé simuló, mégis egymást keresztező utak szükségszerűen vezetnek a tragédiába.